

[Arbejdsministeren]

Fru Lilli Gyldenkilde stillede til sidst et spørgsmål om EF-direktivet i forhold til noget af det, hr. Ole M. Nielsen sagde. Hvor er der, kan man spørge, luft i nogle nuancer imellem lovforslaget på den ene side og EU-regelsættet på den anden side og så vel i virkeligheden også – gætter jeg selv på – den dagsorden, der blev vedtaget? Det er jeg ikke umiddelbart i stand til at sige, men det er naturligvis noget af det, som jeg godt vil bidrage til at finde ud af ved besvarelse af Arbejdsmarkedsudvalgets spørgsmål.

Jeg vil takke for tilslutningen. Det er en enig regering, der har fremsat lovforslaget – skal jeg måske lige understrege – men vi bidrager gerne til, at det får en lidt bredere gang igennem Folketinget, inden vi skal på sommerferie.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Jeg fæstede mig ikke alene ved arbejdsministerens svar eller rettere sagt indholdet af svaret. Det var mere det, at en manglende forståelse for den virkelige situation på arbejdsmarkedet næsten skinnede endnu tydeligere igennem i svarrunden end tidligere på eftermiddagen, for når arbejdsministeren kan tale om, at vi nu ud fra dette skal finde rimelige, ordentlige og fornuftige spilleregler, er problemet jo netop, at udgangspunktet altså ikke er til at kunne skabe hverken rimelige ordninger eller fornuftige spilleregler ud fra. Det er hele problemet, og derfor vil jeg gerne efter arbejdsministerens svar sige to ting.

Når jeg før bad om at få en vurdering af de udsagn, der er kommet fra visse erhvervslederes side om EF-direktivet og gældende dansk lov med hensyn til kollektiv afskedigelse, er det, fordi jeg sidder med en fornemmelse af, at dette forslag skulle fremsættes, og så pakker man det ind i et EF-direktiv, hvor man simpelt hen går langt længere, end man har behov for. Det ser altid smukkere ud, og man har større chance for at få i hvert fald de to partier, som har problemer, med på vognen, hvis det er således, at det er pakket ind i det, som alle ved vi skal efterkomme, nemlig EU-bestemmelserne på dette område.

Jeg vil meget gerne bede om at få en udtalelse fra arbejdsministeren i dag om disse stramninger, der ligger i EF-direktivet i forhold til gældende regler på arbejdsmarkedet.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg vil gerne minde det EU-venlige parti Venstre om, at EU-lovgivningen på arbejdsmarkedsområdet, altså det, vi i nutidens tale kalder den sociale dimension, er minimumsregler, som giver plads for, at et hvilket som helst parlament i Europa kan gøre det bedre og anderledes.

Det ville dog være sært, hvis jeg skulle fremsætte et lovforslag, som knytter sig til minimumsreglerne på EU-siden, som et selvstændigt forslag og så derudover fremsætte et forslag, som tager afsæt i dagsordenen alene. Det ville være temmelig besynderligt og mærkværdigt, synes jeg, så det har jeg altså valgt ikke at gøre.

Men jeg forstod på hr. Helge Sander, at man fra Venstres side var nysgerrig efter at vide, hvor stor en andel af lovforslaget der har EF-fingeraftryk, og hvor stor en del der så har dagsordensfingeraftryk. Det fremgår nu af lovforslaget. Men jeg vil godt nævne et par af de ting, som man kan sige er EU-forpligtelser. For det første er der i EF-direktivet tale om, at man i tilstrækkelig god tid skal optage forhandlinger med medarbejderne. »Tilstrækkelig god tid«, har vi så valgt at sige, er de 21 dage, der fremgår af den dagsorden, som blev vedtaget.

EU siger også, at der skal være en udvidelse af oplysningspligten for de forhandlere, man sidder med, på en sådan måde, at medarbejderne, lønmodtagerne og tillidsrepræsentanterne også får mulighed for at inddrage sagkyndig bistand til vurdering af, hvordan man bedst muligt kan være virksomheden behjælpelig med at komme igennem en eventuel krise.

Yderligere er der tale om, at man ikke længere – som nogle virksomheder jo har haft for vane – kan købe medarbejdere ud, så virksomhederne kommer under den grænse, hvor de skal leve op til varslingsbestemmelserne. Virksomhederne får medarbejdere til at gå frivilligt med en ydelse af en eller anden slags, men samtidig har vi jo dagpengesystemet – det var hr. Jørgen Estrup inde på – som virksomhederne så i en eller anden grad også læner sig op ad. Det går altså ikke mere, og det er EF-lovgivningen, der siger, at alle medarbejdere skal tælles med.

Endvidere skal man oplyse om, hvilke kriterier der ligger til grund for, at det lige præcis er